

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Alexandra Krysla ve věci

žalobkyně: **BONTU Invest s.r.o.**, IČ 04565495,
sídlem Plovární 478/1, 301 00 Plzeň,
zastoupená Mgr. Petrem Vlachem, advokátem,
sídlem Guldenerova 547/4, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020, č.j. 4004/1.30/19-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020, č.j. 4004/1.30/19-5 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 16. 4. 2019, č.j. 20233/6.30/18-21 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) zejm. co do výše žalobkyni uložené pokuty, částečně toto zrušil a řízení vedoucí k jeho vydání zastavil, a částečně odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl a toto potvrdil. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou za spáchání přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“), neboť žalobkyně ve své provozovně umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah 129 fyzickým osobám a to v souhrnném období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. Za toto jednání byla žalobkyni prvoinstančním rozhodnutím uložena pokuta ve výši 9 950 000 Kč, tato byla napadeným rozhodnutím snížena na částku 7 300 000 Kč, a povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně svou žalobou napadala výrok VII. a VIII. napadeného rozhodnutí, tedy výrok, kterým byla snížena výše pokuty uložená žalobkyni prvoinstančním rozhodnutím na 7 300 000 Kč, a výrok, kterým bylo odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítnuto a toto bylo potvrzeno.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že správní orgán prvního stupně učinil skutkové závěry o umožnění výkonu nelegální práce 129 fyzických osob pouze na základě svědecké výpovědi jednoho svědka. Ačkoliv správní orgán prvního stupně činil skutkové závěry i z jiných důkazů, byly tyto natolik individuálního charakteru, že je nebylo lze zjistit jinak než výsledkem svědků, resp. jejich početně dostatečně reprezentativního počtu. V takovém postupu žalobkyně spatřovala porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť správní orgán prvního stupně nezjistil skutkový stav věci tak, aby o jeho správnosti nepanovaly důvodné pochybnosti.
4. V dalším okruhu žalobních námitek žalobkyně poukázala na to, že úplata je jedním z pojmových znaků smlouvy o dílo dle ust. § 2586 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“). Sjednanou úplatu za zhotovování díla proto nelze považovat za znak závislé činnosti. Správní orgán prvního stupně nezohlednil ani možnost, že osoby, které měly vykonávat nelegální práci (dále jen „*dotčené osoby*“), mohly vykonávat podnikatelskou činnosti i vůči osobám odlišným od žalobkyně. Správní orgán prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí sám uvedl, že jeden ze svědků vypověděl, že činnost pro žalobkyni nevykonával každý den, pročez tento mohl ve svém volném čase vykonávat podnikatelskou činnost vůči jiným osobám a bylo pouze na něm, jak svůj čas využije. Žalobkyni nemohlo být kladeno k tíži, že dotčené osoby vykonávaly z vlastní vůle podnikatelskou činnost pouze vůči ní. Závěr o charakteru vykonávané činnosti jako činnosti závislé nebylo dle žalobkyně lze učinit ani na podkladu toho, že jako základ pro stanovení ceny žalobkyně a dotčené osoby ujednaly množství provedené práce, resp. zhotoveného díla, když toto bylo standardním kritériem. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán prvního stupně učinil skutkový závěr, že cenu díla

jednostranně určovala žalobkyně, aniž by toto bylo podloženo důkazy. Tento závěr byl dle žalobkyně rovněž nesprávný, neboť pokud by dotčené osoby cenu díla neakceptovaly, nedošlo by mezi nimi a žalobkyní ke vzniku smluvního vztahu. Dle žalobkyně nebylo lze na existenci zastřené pracovního poměru usuzovat ani dle toho, že dotčené osoby vykonávaly pro žalobkyni činnost pravidelně nebo po delší dobu. Dle žalobkyně není nic neobvyklého na tom, pokud má podnikatel stále subdodavatele, se kterými má dobré zkušenosti. Dlouhodobá obchodní spolupráce nevede k tomu, že se právní vztah mezi objednatelem a zhotovitelem stává zastřeným pracovněprávním vztahem. Správní orgán prvního stupně rovněž nesprávně hodnotil vykonávání díla dotčenými osobami dle pokynů žalobkyně. Pokud by totiž žalobkyně dílo u dotčených osob neobjednala, nevěděly by tyto, co konkrétního mají provádět. Objednávka je standardní formou zadání díla v obchodních vztazích, a pokud správní orgán prvního stupně považoval objednávku za pokyn k provádění práce, jednalo se z jeho strany o nesprávné právní posouzení objednávky.

5. V dalším okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala, že správní orgán prvního stupně řádně neodůvodnil výrok o výši žalobkyni uložené pokuty. Tento totiž použil jako přítěžující okolnost neprokázaný skutkový závěr o zneužití závislosti dotčených osob na žalobkyni. Správní orgán prvního stupně rovněž neodůvodnil, proč uložil žalobkyni pokutu ve výši převyšující roční zisk žalobkyně. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí snížil výši žalobkyni uložené pokuty, nemohlo toto její snížení napravit nepřezkoumatelné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, neboť tím byla žalobkyni odejmuta možnost přezkumu výše pokuty odvolacím orgánem.
6. V posledním okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala, že žalobkyně byla zkrácena na svém právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný nezrušil prvoinstanční rozhodnutí v rozsahu výroku o výši pokuty, neboť vadný výrok o vině žalobkyně za spáchání předmětného přestupku nemohl být podkladem pro výrok o trestu za spáchání tohoto přestupku. Změnou prvoinstančního rozhodnutí co do výše žalobkyni uložené pokuty namísto jeho zrušení, nemohl žalovaný napravit vadu prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyně tedy navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ve vztahu námitce nenáležitě zjištěného skutkového stavu odkázal na str. 13 – 15 napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného správní spis obsahoval velké množství listinných důkazů, na jejichž základě měl žalovaný za to, že žalobkyní spáchaný přestupek byl řádně a dostatečně prokázán. Žalobkyně v průběhu přestupkového řízení nepředestřela skutkový stav odlišný od zjištěného skutkového stavu.
8. K okruhu žalobních námitek stran posouzení výkonu nelegální práce žalovaný odkázal na str. 10 – 13 napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného byl pro posouzení, zda se jednalo o zastřený pracovněprávní vztah, rozhodný skutečný charakter vykonávané práce, nikoliv její teoretické smluvní vymezení. Dotčené osoby vykonávaly pro žalobkyni závislou práci mimo pracovněprávní vztah spočívající v kompletaci set top boxů na pásové výrobě. Tato činnost nenaplňovala znaky podnikání, když dotčené osoby prováděly pouze dílčí operace, tudíž neodpovídaly za konečný výrobek. Žalovaný souhlasil s žalobkyní, že skutečnost, že má podnikatel stále subdodavatele, nezpůsobuje, že by tito vůči sobě vystupovali

v zastřeném pracovněprávním vztahu. V projednávané věci však dotčené osoby ve vztahu k žalobkyni naplnily všechny znaky závislé práce.

9. Ve vztahu k námitkám stran jednostranného určování ceny díla žalobkyní žalovaný s odkazem na str. 74 a 75 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že toto skutkové zjištění mělo oporu ve výsledku svědka V. C. N..
10. Ve vztahu k odůvodnění výše pokuty žalovaný uvedl, že tuto řádně odůvodnil. Ve vztahu k přitěžující okolnosti spočívající v závislosti dotčených osob na žalobkyni žalovaný odkázal na str. 80 prvoinstančního rozhodnutí, kde se touto správní orgán prvního stupně zabýval.
11. Ve vztahu k poslednímu okruhu žalobních námitek stran porušení práva na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že neshledal jiné vady prvoinstančního rozhodnutí, než byly ty, které napadeným rozhodnutím odstranil, a nebyl dán žádný důvod pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí v odvolacím řízení.
12. Závěrem žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Posouzení věci soudem

13. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (žalobkyně v podané žalobě, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě), rozhodoval soud o žalobě bez nařízení ústního jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s..
14. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

15. Soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná.
16. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí.
17. Dne 9. 11. 2017 zahájil správní orgán prvního stupně u žalobkyně na pracovišti společnosti Gemtek.CZ, s.r.o., na adrese Chebská 555/7, 322 00 Plzeň, kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu dle ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, a podle ust. § 125 v rozsahu dle ust. § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se zaměřením na mj. umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce. Kontrolovaným obdobím bylo období od září roku 2017 do prosince téhož roku. Na základě skutečností zjištěných v průběhu předmětné kontroly, formalizovaných v protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018, č.j. 20185/6.71/17-3, vydal správní orgán prvního stupně dne 1. 11. 2018 příkaz č.j. 20233/6.30/18-3, kterým žalobkyni uložil pokutu ve výši 9 850 000 Kč, neboť se žalobkyně měla dopustit přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah 129 fyzickým osobám. K odporu žalobkyně byl tento příkaz zrušen a ve správním řízení bylo pokračováno. Dne 3. 1. 2018 proběhlo za účasti žalobkyně ústní jednání, během něhož proběhlo dokazování listinami obsaženými ve správním spisu.

V průběhu správního řízení správní orgán prvního stupně opatřil svědeckou výpověď svědka V. C. N. a svědkyně M. K.. Na základě skutečností zjištěných v průběhu správního řízení správní orgán prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za což žalobkyni uložil pokutu ve výši 9 950 000 Kč. Žalobkyně se měla dopustit přestupku tím, že umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah 129 fyzickým osobám a to v souhrnném období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017 (vůči různým fyzickým osobám bylo období různé, ve svém souhrnu pokrývalo právě zmíněné období září až listopadu roku 2017). K odvolání žalobkyně bylo prvoinstanční rozhodnutí napadeným rozhodnutím ve vztahu ke třem fyzickým osobám a výkonu nelegální práce po dobu jednoho měsíce zrušeno a řízení bylo zastaveno, částečně bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno (došlo k opravě zřejmých nesprávností), napadeným rozhodnutím byla rovněž snížena výše žalobkyni uložené pokuty za spáchání předmětného přestupku na částku 7 300 000 Kč. Ve zbytku pak bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Konečným výsledkem správního řízení tedy bylo, že žalobkyně spáchala přestupek dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah 129 fyzickým osobám v souhrnném období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017 (vůči různým osobám v různé době spadající do tohoto období), za což jí byla uložena pokuta ve výši 7 300 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

18. Při posouzení věci vyšel soud z níže uvedené právní úpravy.
19. Podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ke dni spáchání přestupku žalobkyni se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.
20. Podle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se pro účely zákona o zaměstnanosti nelegální prací rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
21. Závislou práci definuje ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) jako práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Dle ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
22. Konečně podle ust. § 3 zákoníku práce *„[Z]ávislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.“*
23. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
24. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala, že správní orgán prvního stupně nezjistil v řízení náležitě skutkový stav tak, aby o tomto nepanovaly důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, když skutkové závěry, z nichž během rozhodování vycházel, učinil na podkladu jedné svědecké výpovědi svědka V. C. N., resp. i dalších důkazů, avšak skutečnosti, které byly předmětem dokazování, byly natolik individuální, že je nebylo lze zjistit jinak než výsledkem dostatečného počtu svědků (jednalo se zejm. o

skutkově závěry stran způsobu činění objednávek, o jednostranném stanovení ceny díla žalobkyní, o pokynech dávaných žalobkyní dotčeným osobám, o jednostranném stanovení ceny díla žalobkyní, o domněnkách dotčených osob, že tyto pracují v legálním pracovněprávním vztahu, o jejich neznalosti českého práva a českého jazyka).

25. Soud tyto žalobní námitky neshledal důvodné. Dle ust. § 3 správního řádu „[N]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ Zároveň dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí se právnická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 téhož zákona. Ust. § 5 písm. e) bod 1 pak jako nelegální práci vymezuje závislou práci vykonávanou fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
26. Na základě citované právní úpravy, z níž správní orgány obou stupňů během svého rozhodování vycházely, bylo jejich povinností zaměřit se na zjištění, zda dotčené osoby vykonávaly vůči žalobkyni nelegální práci, tedy závislou práci vykonávanou mimo pracovněprávní vztah.
27. Předně soud uvádí, že s hlediska soudního přezkumu činí prvoinstanční a napadené rozhodnutí jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS).
28. Žalobkyně se mýlila, pokud uváděla, že správní orgány učinily skutkové závěry pouze na základě svědecké výpovědi svědka V. C. N.. V úvodu str. 13 napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že informace poskytnuté svědkem V. C. N. (kromě termínu vykonávané práce a konkrétní pracovní náplně) lze vztáhnout na všechny dotčené osoby, neboť toto vyplývalo z informací poskytnutých při kontrole, výpovědi svědkyně Kropíkové a pořízené video a fotodokumentace. Dále se na tomto místě napadeného rozhodnutí žalovaný zabýval i dílčími potenciálními skutkovými alternativami ve vztahu k jednotlivým dotčeným osobám (např. různé způsoby zadávání objednávek, způsob evidence zkompleťovaných set top boxů), které však dle žalovaného neměly vliv na závěr o prokázání spáchání předmětného přestupku žalobkyní. Na str. 14 napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že ve vztahu ke každé dotčené osobě byla uvedena doba její činnosti vůči žalobkyni, objednávka, faktura a předávací protokol.
29. Zároveň soud z obsahu správního spisu zjistil, že v rámci ústního jednání konaného dne 3. 1. 2019 (srov. protokol o ústním jednání ze dne 3. 1. 2019, č.j. 20233/6.30/18-11) žalobkyně navrhovala výslech reprezentativního počtu svědků dle výběru správního orgánu prvního stupně. Správní orgán se následně pokusil vyslechnout tři svědky. V případě dvou, a sice svědka V. C. N. a svědkyně K. se mu toto podařilo, v případě svědka T. N. nikoliv, neboť tomuto se nepodařilo doručit předvolání. Po provedení výslechu svědka V. C. N. však žalobkyně nenavrhla provedení výslechů dalších svědků či provedení jiných důkazů. Vzhledem k tomu, že všechny dotčené osoby vykonávaly činnost vůči žalobkyni na základě obdobných smluv o dílo, obdobných smluv o nájmu nebytových prostor a pracovních prostředků, na základě žalobkyní učiněných objednávek pro období jednoho měsíce a tyto objednávky následně dotčené osoby žalobkyni fakturovaly, přičemž tyto listinné důkazy byly obsaženy ve správním spisu, nebyly dle názoru soudu dány důvody, proč by správní orgány nemohly skutková zjištění učiněná v průběhu výslechu svědka V. C. N. a svědkyně K. vztáhnout na všechny dotčené osoby a to právě s ohledem na ostatní důkazy provedené ve správním řízení (předmětné smlouvy,

objednávky, faktury, fotodokumentaci i pořízený videozáznam).

30. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 3 As 93/2015-41, vyplývá, že „[V] přestupkovém řízení je proto klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona. Obě uvedené zásady jsou přitom úzce spjaty; předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, jíž má být uložena povinnost, prospívají či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (například tím, že si vyžádá listiny, vyslechne další svědky, aniž mu to účastníci navrhnou, provede místní ohledání, ustanoví znalce apod.).“ V rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č.j. 2 As 217/2015-47, body 16 a 17, Nejvyšší správní soud judikoval, že „[O]bviněný z přestupku tedy může využít svého práva mlčet a být v řízení pasivní a takové mlčení či pasivitu nelze považovat za jakýkoliv akt doznání či souhlasu se zjištěným skutkovým stavem. Na správních orgánech v daném případě bylo, aby i při pasivitě obviněného opatřily v řízení dostatečně robustní okruh důkazů, který by přestupky, které byly obviněnému kladeny za vinu, jasně a nepochybně prokazovaly.“ Správní orgány v projednávané věci na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že bylo náležitě prokázáno, že se žalobkyně dopustila předmětného přestupku ve vztahu ke všem 129 dotčeným osobám. Dle názoru soudu lze skutkový stav zjištěný na základě důkazů provedených ve správním řízení, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, považovat za náležitě zjištěný. Správní orgány odůvodnily, proč dostačovalo provedení těch důkazů, které v řízení byly provedeny. Nelze přehlédnout, že žalobkyně zůstala ve správním řízení důkazně pasivní. Žalobkyně správním orgánům ani nenabídla jinou verzi skutkového děje, než byl ten zjištěný správními orgány. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 47, „[S]právní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.“ Ve vztahu k tomuto okruhu žalobních námitek soud tedy uzavírá, že správní orgány zjistily skutkový stav věci ve vztahu ke všem dotčeným osobám tak, že o spáchání předmětného přestupku žalobkyní nepanovaly důvodné pochybnosti. Pokud chtěla být žalobkyně se svou procesní obranou úspěšná, bylo na ní, aby předestřela jinou skutkovou verzi reality a tuto náležitě podložila důkazy. Žalobkyně však v průběhu správního řízení, ani ve své žalobě, neuvedla jinou verzi skutkového děje, než ke které dospěly správní orgány, když toliko zpochybňovala jejich závěry, nadto ani nenavrhla provedení důkazů svědčících o nesprávně zjištěném skutkovém stavu správními orgány.
31. V dalším okruhu žalobních námitek žalobkyně brojila proti jednotlivým aspektům výkonu činnosti dotčených osob vůči žalobkyni a tvrdila, že na základě těchto správních orgánů dospěly k nesprávnému závěru stran posouzení činnosti vykonávané dotčenými osobami jako nelegální práce. Žalobkyně konkrétně poukázala na to, že na základě úplatnosti smluvního vztahu mezi ní a dotčenými osobami nebylo lze usuzovat na existenci zastřené pracovního vztahu. Dále poukázala na to, že dotčené osoby mohly vykonávat podnikatelskou činností i vůči osobám odlišným od žalobkyně. Žádné závěry stran výkonu závislé práce nebylo lze činit ani z toho, že jaké základ pro stanovení ceny sjednaly žalobkyně a dotčené osoby množství provedené práce. Dle žalobkyně

nebylo lze na výkon nelegální práce usuzovat ani z dlouhodobého charakteru spolupráce. Ani realizace díla dle pokynů žalobkyně nemohla vést k závěru o výkonu nelegální práce, neboť žalobkyně musela vymezit předmět díla, aby toto mohlo být dotčenými osobami prováděno.

32. Pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobkyně bylo rozhodné posoudit charakter práce, již tyto osoby vykonávaly. Pouze tehdy, pokud by se jednalo o práci závislou, by se žalobkyně daného deliktu dopustila. Jestliže by dotčené osoby vykonávaly práci z pozice osob samostatně výdělečně činných, žalobkyně by se deliktu nedopustila.
33. Zákon o zaměstnanosti definuje nelegální práci jako závislou práci vykonávanou fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah (srov. bod 20 tohoto rozsudku). Ve vztahu k závislé práci pak odkazuje na ust. § 2 zákoníku práce. Znaky závislé práce vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V bodech 21 – 25 předmětného rozsudku kasační soud uvedl následující: *„Otázka výkladu pojmu závislá práce je zjevně více než živá. Musíme se tudíž vrátit na začátek a ptát se, jaký je vlastně účel legální definice závislé práce (a z ní vycházející definice nelegální práce). Smyslem uvedené úpravy je nepochybně odlišit závislou práci od jiných aktivit, přičemž tento cíl vystupuje na povrch zejména tehdy, když správní orgán zkoumá, zda zaměstnavatel neporušil svou zákonnou povinnost tím, že neumožnil zaměstnanci vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu, který je k tomu určen. Pojem závislé práce tak musí být vykládán tak, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy. Zároveň však nesmí tento pojem zcela ztratit obrysy, aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou výpomocí, ať již v podobě služby blízkému člověku či nezištné laskavosti. Těmto požadavkům ovšem „nová“ definice závislé práce vyhoví docela dobře. Stačí pouze spojit jednotlivé znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce společným prvkem osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli – jenž ostatně vyplývá již ze samotného pojmu „závislá práce“ – a naplnit je v duchu této optiky konkrétním obsahem. Za (samostatný) znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikurní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti. Samozřejmě je třeba tento první znak v konkrétních případech aplikovat uvážlivě. Inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závadu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (srov. k tomu Stádník, J., Kontrolní činnost inspekce práce v oblasti agenturního zaměstnávání a nelegální práce, Sborník příspěvků z mezinárodní vědecké konference Pracovní právo 2012 na téma Závislá práce a její podoby, Brno: Masarykova univerzita, 2012, 254 s.). Zaměstnanec dále musí práci vykonávat osobně – pokud by používal k plnění úkolů další osoby (např. v době své nemoci), nutně by se vytratil prvek osobní závislosti na zaměstnavateli a šlo by spíše o obchodní vztah, kdy jedna strana poptává u druhé službu či dílo a nezáleží jí na tom, kdo službu provede nebo dílo vytvoří. Zaměstnanec také vykonává práci podle zaměstnavatelových pokynů – jestliže by plnil zadání*

samostatně a druhá strana by nebyla oprávněna mu průběžně zadávat jednotlivé úkoly a kontrolovat jejich plnění, jednalo by se spíše o vztah zadavatele zakázky a samostatného podnikatele, který ji pro něj plní. Skutečností osvědčující řídící pravomoc zaměstnavatele může být též určování a vykazování pracovní doby. Zaměstnanec musí taktéž jednat jménem zaměstnavatele – v tomto znaku se koncentruje hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť zaměstnavatel poskytuje pro práci svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytváří pro ni předpoklady a nese riziko neúspěchu, zaměstnanec však nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel. Doplnkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob. Konečně posledním znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance – podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzovaným případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost. Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci.“ Dále v bodě 27 citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[N]elegální práce je nepochybně závažným a rozšířeným negativním společenským jevem a jeho původci jistě mají a budou mít snahu skrývat jej za jednání jiná, právem dovolená.“ Konečně pak v bodě 29 citovaného rozsudku kasační soud shrnul, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

34. Výklad předmětných aspektů závislé práce provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Ads 272/2016-53. Kasační soud v bodě 38 předmětného rozsudku uvedl: „Vymezením znaků závislé práce ve světle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012 se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku vymezil znaky, jež musí být naplněny, aby se dalo hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: 1. soustavnost,

2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (kdy je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů).“

35. Správní orgán prvního stupně na str. 74 – 78 prvoinstančního rozhodnutí podrobně věnoval naplnění jednotlivých znaků závislé práce. S ohledem na to, že se soud s tímto posouzením ztotožnil, odkazuje soud žalobkyni na tyto strany prvoinstančního rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně hodnotil charakter vykonávané činnosti zejm. z hlediska vztahu nadřízenosti a podřízenosti dotčených osob a žalobkyně, z hlediska odměny za vykonávanou činnost, z hlediska jejího výkonu dle pokynů žalobkyně, z hlediska objednávek, fakturace a předávání hotových výrobků, z hlediska, zda práce byla vykonávána jménem žalobkyně, z hlediska místa výkonu činnosti, z hlediska poskytování materiálu k realizaci činnosti a z hlediska osobního výkonu činnosti a jeho soustavnosti. Takové hodnocení a závěry, k nimž správní orgány dospěly, soud považoval za dostatečné pro vyvození přestupkové odpovědnosti žalobkyně.
36. V případě hodnocení, zda se žalobkyně dopustila předmětného přestupku spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce, je nutno jednotlivé znaky výkonu činnosti dotčených osob vůči žalobkyni hodnotit komplexně. Jinými slovy, dílčí okolnosti samy o sobě nemusí vést k závěru o umožnění výkonu nelegální práce, jejich vzájemný souhrn však tomuto bude nasvědčovat. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Žalobkyně ve své žalobě spороvala jednotlivé aspekty činnosti vykonávané dotčenými osobami. Tyto však bylo třeba hodnotit v jejich celkovém souhrnu a komplexitě. Dle názoru soudu bylo lze na základě jednotlivých skutkových okolností projednávané věci spočívajících v evidenci přítomných osob v areálu, kde docházelo k realizaci činnosti spočívající v kompletaci set top boxů, pomocí otisku prstu (srov. str. 17 protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018, č.j. 20185/6.71/17-3), výkonu činnosti v místě poskytnutém žalobkyní na základě smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků, poskytnutí pracovních prostředků dotčeným osobám žalobkyní na základě téže smlouvy, určení místa výkonu činnosti dotčených osob zaměstnancem žalobkyně a nemožnosti toto místo opustit (jak vyplynulo z výsledku svědka V. C. N.), určení druhu činnosti, jíž dotčené osoby vykonávaly, zaměstnancem žalobkyně, přičemž dotčené osoby nemohly vykonávat jinou činnost (srov. str. 3 a 4 protokolu o výsledku svědka č.j. 20233/6.30/18-16), poskytnutí pracovního oděvu dotčeným osobám žalobkyní, omezení možnosti výkonu činnosti na dobu, kdy byl pracovní prostor, kde docházelo k realizaci činnosti, otevřen, jednostranného určení ceny žalobkyní na základě druhu materiálu, z něhož byla realizovaná výroba, soustavnosti výkonu předmětné činnosti po dobu minimálně několika měsíců (srov. objednávky, fakturace a předávací protokoly), uzavřít, že dotčené osoby vykonávaly vůči žalobkyni závislou práci, aniž by mezi těmito a žalobkyní vznikl pracovněprávní vztah. Dotčené osoby vykonávaly rutinní neodbornou práci spočívající v dílčí kompletaci set top boxů, tuto vykonávaly dle pokynů jiných osob (zejm. zaměstnance žalobkyně T. Q. K.), za pomoci nástrojů, které jim byly přiděleny žalobkyní, a jejich příchody byly elektronicky evidovány prostřednictvím snímání otisku prstu.
37. Pokud žalobkyně v žalobě tvrdila, že dotčené osoby mohly vykonávat podnikatelskou činnost i pro jiné subjekty, měla toto tvrzení prokázat. Na druhou stranu žalobkyně tvrdila i to, že dotčené osoby vykonávaly činnost pouze pro ni (viz str. 4 žaloby: „*Žalobci nemůže být kladeno k tíži, pokud OSVČ vykonávaly z vlastní vůle svoji podnikatelskou činnost jen pro něho.*“). Žalobkyně tedy sama připustila, že dotčené osoby vykonávaly činnost pouze pro ni. I z tohoto lze usuzovat na vztah ekonomické závislosti dotčených osob na žalobkyni, neboť tyto osoby dle žalobkyně samotné nevykonávaly jinou ekonomickou

činnost, kterou by si mohly obstarat finanční prostředky pro uspokojování svých potřeb.

38. K námitce, že správní orgány učinily závěr o tom, že cenu díla jednostranně stanovila žalobkyně, bez opory v provedených důkazech, soud uvádí, že toto vyplývalo z tvrzení svědka V. C. N. učiněného v průběhu jeho výsledku (srov. str. 6 protokolu o výsledku svědka ze dne č.j. 20233/6.30/18-16). Nad rámec tohoto soud uvádí, že jak je uvedeno v bodě 36 tohoto rozsudku, posouzení, zda žalobkyně umožnila výkon nelegální práce, je nutné učinit komplexně s ohledem na všechny skutkové okolnosti projednávané věci. To znamená, že s ohledem na skutkové okolnosti rekapitulované v bodě 36 tohoto rozsudku, nebylo natolik významné, jakým způsobem byla určována cena za dotčenými osobami vykonanou činnost, neboť z ostatních skutkových okolností bylo lze usuzovat na to, že žalobkyně se předmětného přestupku dopustila.
39. Na tomto místě soud ve vztahu k posouzení otázky viny žalobkyně uvádí, že se z důvodů výše předestřených ztotožnil s právním posouzením věci správními orgány, když dle názoru soudu bylo z podkladů obsažených ve správním spisu zcela jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně dopustila přestupku, jehož spáchání jí správní orgány kladly za vinu. Výrok o vině žalobkyně tak byl náležitým podkladem pro výrok o trestu za spáchání tohoto přestupku.
40. Nad rámec uvedeného pak soud dodává, že mu je z úřední činnosti známo, že v případě žalobkyně dochází k opakovanému umožňování nelegální práce fyzickým osobám (srov. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 27/2019, sp. zn. 57 A 119/2018 či sp. zn. 57 A 190/2018).
41. Pokud se týče žalobních námitek, v jejichž rámci žalobkyně brojila proti výši uložené pokuty, uvádí soud, že ani tyto neshledal důvodnými. Žalobkyně namítala, že správní orgány hodnotily jako přítěžující okolnost zneužití závislosti dotčených osob na žalobkyni, aniž by toto bylo prokázáno.
42. Správní orgán prvního stupně nehodnotil jako přítěžující okolnost zneužití závislosti dotčených osob na žalobkyni, nýbrž zneužití postavení žalobkyně vůči dotčeným osobám (srov. str. 80 prvoinstančního rozhodnutí). Tento skutkový závěr opřel zejm. o skutečnosti vyplývající ze svědecké výpovědi svědka V. C. N.. Soud ze správního spisu ověřil, že tento svědek v rámci svědecké výpovědi vypověděl skutečnosti, o něž správní orgán prvního stupně opřel svůj závěr o zneužití postavení žalobkyně vůči dotčeným osobám (např. ponižování odměny dotčených osob za vykonanou činnost, aniž by tyto znaly konkrétní důvody pro její ponížení – svědek V. C. N. vypověděl toliko to, že „[S]rážka byla asi pokud jsem měl něco špatně.“; či neznalost dotčených osob o rozdílu mezi dohodou o provedení práce a smlouvou o dílo – srov. str. 2 protokolu o výsledku svědka ze dne č.j. 20233/6.30/18-16). Nebylo tedy lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že závěr o zneužití postavení žalobkyně vůči dotčeným osobám neměl oporu ve skutkových zjištěních.
43. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány náležitě neodůvodnily, proč žalobkyni uložily pokutu ve výši převyšující její roční zisk, nebyla ani tato námitka důvodnou. Soud nejprve uvádí, že tato námitka byla zcela obecná, když žalobkyně nijak konkrétně neuvedla, jakým jiným způsobem či v jaké jiné výši měly správní orgány stanovit výši uložené pokuty, resp. jak se projevilo nenáležité odůvodnění výše pokuty. Napadeným rozhodnutím došlo ke snížení žalobkyni původně uložené pokuty, proto bylo významné zejm. odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k její výši. Žalovaný se na str. 17 napadeného rozhodnutí zabýval otázkou majetkových poměrů žalobkyně. Na str. 17 a 18

napadeného rozhodnutí pak s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č.j. 2 Ads 277/2017-33, a ze dne 24. 5. 2006, č.j. 1 Afs 50/2005-97) dovodil, že výše pokuty nesmí být likvidační, a zároveň musí odrážet represivní a preventivní charakter sankce. Není proto pravdou, že žalovaný konečně stanovenou výši pokuty neodůvodnil.

44. V posledním okruhu žalobních námitek žalobkyně tvrdila, že snížením uložené pokuty nemohl žalovaný napravit nepřezkoumatelné odůvodnění její výše v prvoinstančním rozhodnutí, neboť tímto byla žalobci odejmuta možnost přezkumu výše pokuty odvolacím orgánem.
45. Předně soud uvádí, že žalobkyně neuvedla, v čem měla spočívat nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty, proto se soud touto otázkou nemohl z důvody jejího obecného vymezení žalobkyní a s ohledem na zásadu dispoziční a přezkum napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů zabývat. V recentním rozsudku ze dne 5. 8. 2021, č.j. 6 As 136/2021-28, bod 11, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[K]onstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vymezuje žalobní body jako „konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...] Líčení skutkových okolností v žalobě nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).“ Žalobkyně však neuvedla, v čem konkrétně měla ona nepřezkoumatelnost výroku o výši uložené pokuty spočívat.
46. Dále soud uvádí, že žalovaný byl v odvolacím řízení oprávněn změnit výši uložené sankce, resp. tuto snížit. Tato jeho pravomoc vyplývá z ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a z ust. § 98 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, a contrario. Pro úplnost soud uvádí, že nedošlo ani k porušení zásady dvojinstančnosti řízení, jak namítala žalobkyně. „Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.“ (srov. bod 51 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS; ačkoliv bylo předmětné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vydáno v daňové věci, obecný výklad zásady dvojinstančnosti podaný rozšířeným senátem lze uplatnit i na sankční řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS, bod 63). V projednávané věci došlo napadeným rozhodnutím, tedy rozhodnutím druhoinstančním vydaným v odvolacím řízení, k odstranění vady prvoinstančního rozhodnutí v podobě uložené pokuty v nesprávné výši. V postupu žalovaného tak lze spatřovat právě naplnění zásady

dvojinstančnosti řízení.

47. S ohledem na výše uvedené tak soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, pročez žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

48. Výrokem II tohoto rozsudku rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*) a žalovaný se práva na náhradu nákladu řízení vzdal ve svém vyjádření k žalobě

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 1. 10. 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu